

Aljas indokból

KÖTTER TAMÁS

*„A bikinialsók vonala
és a kiscsajok elérhetetlen teste a strandon
fájdalommal és keserűséggel tölt el.
Be my baby! – visszhangozza
a bádogszínű ég.”*

(Philip Wong: *A parton*)

– Ha múlik, akkor fájni kell – idézek eléggé bénán egy Zorán-számot, amit Kriszta szemmel láthatóan nem ért, nagy, kikerekedett szemekkel bámul rám, én meg kínomban heherészek egy sort, mielőtt folytatnám.

– Nos... – kezdek bele, de aztán rögtön el is akadok. Gyorsan megköszörülöm a torkomat, hogy időt nyerjek. Közben vadul jár az agyam, mert valami modern, menő dologgal akarom folytatni, valami olyasmivel, amiről feltételezem, hogy egy Kriszta korabeli lány szereti, de végül csak ennyire futja: – Próbáld úgy felfogni, mint egy lehetőséget az újrakezdésre.

– Nagyon nehéz – sóhajtja.

– Tudom – felelem megértően, és óvatosan megsimogatom a kezét.

Kriszta huszonhárom éves, ügyvédjelölt abban a nemzetközi irodában, ahol én is dolgozom, és teljesen nyilvánvaló, hogy nem hallgat Zoránt, sőt abban is biztos vagyok, hogy azt se tudja, kicsoda. Nyilvánvaló, hiszen a Facebook-oldaláról, amelyet folyamatosan figyelemmel kísérek, amióta a cégünkhöz került, már az első pillanatban kiderült, hogy Kriszta mindenféle

dj-eket hallgat, olyanokat, mint dj Illegal, Shadow, Moon. A Mokobe nevű tagtól megpróbáltam meghallgatni egy számot, de éneklés helyett csak kántálás szólt – „ullala, ullala” – meg monoton gépzene. Aztán ott van egy David Guetta nevű, patkányarcú, kivasalt hajú, kifejezetten sunyi tekintetű, drogos kinézetű alak, akiről gyorsan kiderítem, hogy valami nagymenő dj, aki Dubaiban, Ibizán meg hasonló helyeken lép fel, és megőrülnek érte a kiscsajok, az olyanok, mint Kriszta vagy a még nála is fiatalabbak.

Én nem vagyok fenn a Facebookon, legalábbis hivatalosan. Fél éve, hasonlóan jó néhány házas kollégámhoz, álneven regisztráltam. Természetesen egyetlen fényképet sem töltöttem fel az oldalamra, és az összes rovatot is üresen hagytam.

Kriszta Facebook-oldalán, a partifotók mellett – hasonlóan szép és kihívóan öltözködő barátnőivel buliznak mindenféle menő helyeken, a Hajógyári-szigeten meg a belvárosban – találok még néhány képet állapotokról és boltokról; Frei Tamást olvas és a Reklámőrültek a kedvenc sorozata.

– Egyszerűen nem érzi, hogy mire van szükségem – panaszkodik tovább.
– Nem figyel rám.

– Pedig az fontos egy kapcsolatban – erősítem meg Krisztát talán túlságosan is mesterkéltn hangon, de szerencsére nem veszi észre, sőt, hálás pillantást vet rám:

– Túl fiatal hozzá. Még gyerek, és én nem akarok egy gyerek pótyánya lenni.

– Ezt senki sem várhatja el tőled – bólintok, és közben mélyen a szemébe nézek.

***

Kedd. Kriszta fél órája azzal jött be a szobámba, hogy nézzek át egy iratot, amit ő készített az egyik fontos perünkhöz, amelyen most az egész csoportunk dolgozik. Környezetvédelmi ügyről van szó, egy Zöld Hullám nevű környezetvédő csoport azt szeretné elérni – számomra teljesen érthetetlen okból –, hogy egy rég bezárt konzervgyár elmoscsarasodott szennyvízlevezető árkát a hatóságok minősítsék át láppá, amivel megakadályozhatnák, hogy egy fontos ügyfelünk élelmiszer áruházat és parkolót építsen ott. Kriszta beadványa sajnos sem formailag, sem tartalmilag nem üti meg azt a szintet, hogy beadjuk a bírósághoz. Hemzseg a tárgyi és jogi tévedésektől, de erről egyelőre hallgatok. Inkább, mintegy mellékesen, némi aggodást csempészve a hangomba, megkérdezem, hogy van, mert mostanában mintha bánatosnak látnám. Két meglehetősen önző, de talán megbocsátható okom is van rá, hogy nem teszem szóvá borzalmas szakmai tévedéseit, hogy szokásom szerint nem üvöltözök vele, és hogy nem alázom meg nyilvánosan a kollégák előtt, ahogy egyébként más

üggyvédjelöltekkel habozás nélkül megtenném. Az első, hogy Kriszta, noha nem túl okos (erről már több alkalommal meggyőződtem), feltűnően szép lány. Azonnal felfigyeltem rá, amikor a cégünkhöz került. A második, ami miatt egyelőre megkegyelmezek neki, hogy tegnap változást fedeztem fel a Facebook-oldalán: a státuszát *kapcsolatbanról egyedülállóra* módosította, és a korábbi barátjáról, Olivérről készült fotókat (beleértve természetesen a közös képeket is) törölte.

- Komoly kapcsolatra vágyom, egy komoly emberre – mondja.
- Megértem.
- Nem egy gyerekre.
- Teljesen egyet tudok veled érteni.

Olivérről – természetesen ezt is a Facebook révén – már hetek óta tudom, hogy csak húszéves, a BGF-re jár, és a kortársaihoz hasonlóan valószínűleg esze ágában sincs dolgozni. A képeken, amelyeket felrakott magáról a Facebookra, általában egy dj-pult mögött áll, fejhallgatóban és *marijuana illegal* feliratú pólóban. Ugyanazokat a dj-ket szereti, mint Kriszta, hasonlít a David Guetta nevű alakra, akinek minél tovább nézem a hülye fejét, annál inkább erősödik bennem a gyanú, hogy szintetikus drogokat is használ. Egy Enese nevű jelentéktelen kisalföldi faluból származik.

– Egy olyan férfira – sokatmondóan rám villantja tökéletes mosolyát –, aki értékeli bennem a nőt.

– A nőt – ismétlem megbabonázva a tekintetétől, és alig bírom megállni, hogy ne simogassam meg arcát, amelyet most földöntúlian szépnek látok.

Kriszta csonka családban nőtt fel, az apja kiskorában elhagyta őt és az édesanyját, állítólag Svédországban kezdett új életet. Nem tartják a kapcsolatot, s ez fájó pont az életében, ahogy a karácsonyi céges bulin fogalmazott: „lúktető, soha be nem gyógyuló seb”. Albérletben lakik a Király utcában, nem messze az irodaházunktól, most, hogy Olivérral szakított, valószínűleg egyedül. Mindezt kivételesen nem a Facebookról, hanem Katától, a főnököm titkárnőjétől tudom, aki jóban van Krisztával, és gyakran járnak együtt bulizni. Straub szerint, ő az egyik kollégám, a két lány igazi partiribanc és diszkóleszbi. Állítólag látta őket az egyik jogászbulin részegen csókolózni, de én minél tovább hallgatom Krisztát, annál kevésbé akarok hinni Straubnak. Sokkal inkább azt tudom elképzelni róla, hogy apakomplexusban szenved, s ezért nem tud tartós kapcsolatot kialakítani az olyan fiatal, éretlen fiúkkal, mint amilyen Olivér is.

– Engem meg kell hódítani – jelenti ki Kriszta rövid hallgatás után.

– Igen... igen – motyogom, és a tekintetem a merészen kigombolt fehér blúzára mered, a hasítékra, ahol felsejlik a fehér csipkés melltartó széle, és szinte kidagad telt, mégis tökéletes szoláriumbarna melle.

– Nekem olyasvalakire van szükségem, aki tudja, hogy mit akar az életben. Aki már elért valamit, és nem csak úgy teng-leng a semmiben.

– Igen, egy férfinak tudnia kell, honnan hová tart – biztatom.
 – Az a baj, hogy a sikeres negyvenesek már mind foglaltak – keseredik el egy pillanatra –, nekem pedig elveim vannak – jelenti ki végül dacosan.
 – Hát igen – komorodom el, hiszen a reményeim egy pillanat alatt szertefoszlottak, és már éppen rátérnék a beadványra, amelyet ott szorongatok a kezemben, amikor Kriszta így folytatja: – Persze lehet, hogy meg kell alkudnom. – Nagyot sóhajt. – Feltéve, ha találok valakit, akiért a világ végére is elmennék.

Hálás pillantást vetek rá ezért a mondatért, és egy mozdulattal az íróasztalomra dobom a beadványát, most már kisimíthatatlan göngyöleggé gyúrva.

– Annyira nehéz – nyafogja.

– Tudom, tudom – nyugtatgatom, és egy gyors mozdulattal végigsimítom a hátát. – Tudom.

Kriszta fehér, derékban karcsúsított blúzához fekete ceruzanadrágot és fekete lakk magassarkút visel. Sűrű, hosszú, szőkésbarna haját kibontva hordja, csak úgy szikrázik rajta az ablakon bezúduló napfény.

– Nekem olyan férfi kell, aki olvas, szereti az irodalmat, elvisz színházba. Akiben van elegancia, akiből sugárzik a tekintély. Ah! – kiált fel. – Egyáltalán van ilyen? – néz rám kérdően nagy, ártatlan őzike szemmel.

Nagyot nyelek, mielőtt a merész válaszra ragadtatnám magam: – Talán közelebb van, mint gondolnád.

– Jó lenne, ha tényleg így volna – néz vissza rám kacéran és biztatóan.

***

A szerdai nap nagy részét Kriszta beadványának javítgatásával töltöm, vagyis újraírom az egészet, mert annyira rossz. Amíg az iraton dolgozom, folyton elkalandoznak a gondolataim: hol mértéktartóan realisták, hol annyira merészek, hogy magam is megdöbbenek attól, amit tervezek.

Kedd és csütörtök, ezek lesznek a mi napjaink, döntöm el magamban. Este hattól nyolcig, esetleg kilencig tudok maradni, de Kriszta biztosan megérti majd. Két-három hetente, esetleg tíz-tizenegy óráig. Majd azt mondom otthon, hogy üzleti vacsorám van. Már most biztosan tudom, hogy a szeretkezéseink frenetikusak lesznek. Két szeretkezés közt meg történelemről és irodalomról beszélgetünk majd, miközben klasszikus zenét, esetleg jazzt hallgatunk.

A színház már keményebb dió, mivel nehezen tudnám megmagyarázni a feleségemnek, hogy mit is keresek az egyik, ráadásul feltűnően szép kolléganőmmel egy színházi előadáson. Ennek ellenére azon veszem észre magam, hogy a színházak repertoárját böngészem, s arról álmodozom, hogy a szünetben a fekete koktélsruhát viselő Krisztával pezsgózom, begyűjtve a

többi férfi elismerő pillantásait.

Álmodozásomat ugyan időről-időre megzavarja egy-egy telefon, visszaránt a valóságba, kijózanít ebből a mámoros állapotból, de minden alkalommal gyorsan összeszedem magam, nem hagyom, hogy úrrá legyen rajtam a csüggedés. Lerázom magamról a kétségeket, s ha lehet, még merészebb terveket szövök. Először is egy bortúra útvonalát állítom össze, s rögtön nevet is adok az utazásnak: „Történelmi Bortúra Magyarországon”. Azt tervezem, hogy Krisztával körbeutazzuk az országot, minden jelentős borvidéken megszállunk egy-két éjszakára, és az ingyenc ételek mellé jó borokat iszunk. Hogy a távolléteket otthon mivel magyarázom, az most mindegy, egyelőre nem pazarolok rá energiát. Zöldbe borult szőlők, hegyek ormán álló romantikus várromok, ódon borospincék, jó hangulatú vidéki éttermek, vendégszerető emberek és a reklámokból ismerős, vörösén izzó naplemente adja álmodozásom már-már filmszerű háttérét.

Nem állok meg a bortúráknál, s tekintetemet távolabbi, az országhatáron túli horizontokra függesztem. Az ötletet Viktortól, a főnökömtől veszem, aki rendszeresen Prágába, Barcelonába, Rómába és a zavargások előtt Athénba vitte hosszúhétvégézni a legújabb barátnőit. Igaz, neki nincs se felesége, se gyereke, de ezen most nincs időm rágódni. Szállodák, légitársaságok és jegyfoglalások folynak össze bennem a következő órákban, s alkotnak gyönyörű kaotikus elegyet.

***

– Nos, nagylány, mi van veled, gyógyulgat már a lelked? – nevetgélve jöpfungoz Krisztával, ám ez egyben óvatos tapogatódzás is.

Csütörtök délelőtt.

Kriszta egy újabb, általa készített beadvánnyal kopogtat be hozzám. Fekete sztreccs nadrágot visel, fehér zakóval. A krémszínű bodyt a zakó alatt majd szétfeszíti a melle. A látszat kedvéért végigolvasom az iratot, amely a tartalmát tekintve ugyanolyan silány, értékelhetetlen, mint az előző volt. De ismét kénytelen vagyok mellőzni a szakmai kritikámat, amely természetesen lesújtó lenne, mivel tisztában vagyok vele, hogy a terveimet kell szem előtt tartanom. Így aztán hülyén vigyorgok, és mivel Kriszta csak a vállát vonogatja válaszként a kérdésekre, megdicsérem a förmedvényt: – Nagyon jó! Gratulálok. – Köhintek néhányat. – Szép munka.

– Köszönöm – feleli. – Tényleg beleadtam mindent.

– Na szóval, hogy vagy? – térek vissza makacsul a kérdésemhez, miközben a beadványt, noha szívem szerint a szemetesbe dobnám, nagy önfegyelemmel gondosan elhelyezem az íróasztalom jobb sarkán.

– Nem is tudom – vonogatja a vállát. – Jól. Tulajdonképpen jól.

– Aha – reagálok némi fáziskéséssel, mivel egyáltalán nem ezt a választ

várom. Mindenesetre tovább faggatom. – Úgy értem, hogy helyreáll a lelki egyensúlyod? – Megköszörülöm a torkomat. – Szóval megtaláltad? – bököm ki végül a lényegét, és miközben a válaszára várok, majd kiugrik a szívem a helyéről.

– Kit? – kérdi bamba arccal.

– Az igazit – mondom tárgyilagos hangon, kiesve egy pillanatra a szerepemből.

– Ja! – nevet fel. – Talán – mondja és közben sokatmondó tekintettel rám mosolyog. – De az egész olyan bonyolult – folytatja most már felszabadultan. – Tudod, családja van... gyerekek... – elmélázik, majd szégyenlősen elmosolyodik, mielőtt folytatná – ...meg kolléga... főnök... meg minden. – A vállát vonogatja. – És itt van az etikai kódex is – sóhajt lemondóan. – Ez is egy akkora hülyeség.

– Bürokratikus marhaság, és egyébként sem tartja be senki! – hessegetem el magamtól ezt a kellemetlen apróságnak éppen nem nevezhető problémát. Kriszta ezek szerint, és ezen őszintén meglepődöm, elolvasta cégünk etikai kódexét, amely egyértelműen tiltja kollégák között a magánjellegű kapcsolatot, elbocsátás terhe mellett.

– Tényleg? – ragyog fel a tekintete, amit magamban ujjongva fogadok.

– Nyugodj meg, így mennek itt dolgok – legyintek. – Nem veszik komolyan – hazudom szemrebbenés nélkül.

Csönd.

Végül Kriszta szólal meg: – Akkor is nehéz – nyafogja. – Negyven felett már minden jó pasi foglalt.

– Azért ne add fel a reményt – vigasztalom álságosan, és kedveskedve végigsimítom a hátát. A kezem egy pillanatra megakad a melltartó csatjában, amely szinte átüti a body és a zakó vékony anyagát. Úgy érzem, hogy menten letépek róla a ruhát. – Jól van. Jól van – nyugtatgatom Krisztát, de főként magamat. – Minden rendben lesz.

– Olyan jó vagy hozzám – nyom egy pusztit az arcomra.

***

Gáborral, a kollégámmal már a harmadik kört tesszük a tömegben, amely egyre sűrűbb, hiszen már tizenegy felé jár, de Kriszta még sehol.

Péntek, Symbol, jogászmulató, ahová kizárólag Kriszta miatt jövök el, aki még csütörtök délután, mintegy mellékesen megemlíti, hogy ma este itt lesz. Elviselhetetlenül hangos, monoton zene szól, és én tele vagyok várakozással.

Már éjfél felé jár az idő, amikor Kriszta, Kata és még két lány társaságában, megérkezik. Amikor észreveszem őket, már messziről integetek nekik, de amíg át nem küzdöm magam a tömegen, úgy tesznek, mintha nem

vennének észre.

Kriszta fekete koktélsruhát visel. Az aranyszínű öv, amely derékban összefogja a ruhát, még jobban kiemeli a karcsúságát. Fekete, magában mintás harisnyájához aranyszínű magassarkú cipőt vett fel. A haját ugyancsak aranyberakásos hajráf fogja hátra. A másik két lányról, mind a kettő szőke, rögtön megállapítom, hogy póthajuk van, és amikor unott tekintettel bemutatkoznak, nem értem a nevüket. Pusztit egyiküktől sem kapok.

– Szia! – üdvözlöm Krisztát.

– Szióka – köszön nevetve, de már a tömeget pásztázza, mintha keresne valakit.

– Jó, hogy itt vagy – kétségbeesetten próbálom túlkiabálni a zenét, miközben követem a tekintetét, de nem látok mást, csak a kavargó tömeget meg az időnként felvillanó fényeket, amelyek megvilágítják az alkoholtól kipirult, bamba arcokat.

– Aha – hagyja rám, aztán valamit kérdez az egyik szőkétől, aki előbb körülnéz, aztán ugyanolyan semmitmondó arccal, mint amikor bemutatkozott, megrázza fejét.

– Kértek egy italt? – próbálkozom.

– Mi van? – kérdez vissza az egyik szőke.

– Inni! – üvöltöm, és közben ivást imitálva a számhoz emelem a kezem.

A szőke megrázza a fejét, és elfordul.

– Később! – kiabálja Kriszta, aztán a zenére – amely, ha lehet, még hangosabb, mint az előbb, és majd szétrobbantja a dobhártyámat – előbb csak ütemesen mozogni kezd, aztán a barátnőivel táncra perdül. Beállok közéjük, próbálom átvenni a ritmust, de sehogy sem sikerül, és Kriszta sem néz rám. Végül az egész csapat eltűnik a tömegben, amely sötétben, összefüggő és számomra áttörhetetlennek tetsző masszaként mozog.

Visszamegyek a bárpulthoz, kérek egy italt. Egy óra van.

Újabb körök, ezúttal Karcsival, aki mindenféle harmincas, negyvenes nőknek köszönget, és meg akarja hívni őket egy italra, de mindegyik lekoptatja. Ekkor pillantom meg újra Krisztát, a tömeg szélén áll, és egy koktélt iszik.

– Helló! – próbálkozom megint.

– Helló! Mizu?

A dj valami ibizai partiról magyaráz, és teljesen leköti Kriszta figyelmét. Megvárom, amíg a dj befejezi az üvöltözést, bár a magam részéről csak foszlányokat értek az egészsből, aztán merész ötlettel állok Kriszta elé: – Nem megyünk el valahová?

– Tessék? – Úgy mered rám, mintha valami megbocsáthatatlan dolgot mondtam volna.

– Elugorhatnánk valami csendesebb helyre – próbálok finomítani az előbbi ötletemen, mert láthatóan nem nyerte el a tetszését.

– Csak most jöttünk – feleli sértődött hangon.

Nem adom fel. – Dumálhatnánk egy kicsit. Tudok a közelben egy menő helyet – hazudom, mintha könyvből olvasnám, de ebben a pillanatban képtelen vagyok logikusan gondolkodni. Legfeljebb majd a taxiban kitalálok valamit, nyugtatgatom magam.

Ezen az új információn egy pillanatra elgondolkodik, néhány másodpercre még a szája is nyitva marad.

– Mi az a hely? – kérdi végül.

A dj most valami italakcióról üvöltözik, így némi időt nyerek, hogy átgondoljam a helyzetet. Fogalmam sincs, miért, de egy Heineken reklám jut eszembe. A filmben egy sármos, elegáns pasas egy ugyanilyen diszkóban toporog, és szemmel láthatóan rosszul érzi magát. Egy idő után kimegy a bejárati ajtón, de aztán ugyanazzal a lendülettel belép egy másik ajtón, egy jazzklub bejáratán. Bent kellemes, lágy, andalító zene szól, és egy gyönyörű félvér énekesnő énekel. Úgy emlékszem, hogy a reklámfilm végén a fickó rendel egy Heinekent, és sokat sejtetően egymásra mosolyognak a félvér nővel.

– Egy jazzklub – jelentem ki magabiztosan, és még a karomat is felajánlom Krisztának. Elegánsan akarok távozni vele.

– Nem szeretem a jazzt – vágja rá azonnal, aztán a szájába veszi a szívószálat, és határozott léptekkel elindul befelé a tömegbe, a sötétségbe.

***

A hétvégét zavarodott állapotban töltöm. Tompa, tehetetlen düh telepszik rám. Mivel úgy érzem, hogy az enyhén szólva is komor hangulatom valódi okát nem lenne szerencsés megosztanom a feleségemmel, a rosszkedvem okát firtató kérdései elől előbb mogorván kitérek, majd mindenféle munkahelyi problémákra hivatkozom, végül kijelentem, hogy valószínűleg gyomorfekélyem van az idegeskedéstől, amit Ildi némi kétkedéssel fogad. Mire én csapkodni kezdek, és olyasmiket üvöltök a gyerekeknek, aki egyfolytában azzal cseszeget, hogy játsszak vele, hogy nincs egy perc nyugtom sem tőle, és valószínűleg ez visz idő előtt a sírba. Erre a feleségem, aki a közbjáték alatt a konyhában tesz-vesz, berohan a nappaliba, és azt üvölti, hogy megőrültem, és ne csináljak lelki nyomorékot a gyerekből, aki már így is stresszes az iskolától. Még csak elsős, üvöltöm vissza, és hogy mi lesz így vele később. Végül Ildivel abban maradunk, hogy akár el is válhatunk.

A kedélyállapotomban csak vasárnap este következik be némi javulás. Éppen a vécén ülök, és a feleségem egyik női magazinját lapozgatom, amikor váratlanul rábukkanok a pszichológus rovatban a „Szex idősebb pasival” című írásra. A terjedelmes cikk, bár egy ronda, ötven körüli szexológusnő írta, akinek valószínűleg semmilyen nemi élete sincs, azonnal felkelti az

érdeklődésemet.

A szexológus szerint napjainkban a fiatal nők között rendkívül gyakori jelenség az apakomplexus, amit a nőknél elsősorban a csonka családdal, az apai figyelem hiányával, az archetípus keresésével és nem utolsósorban a fiatal, gyakran gyermekkorban elszenvedett szexuális zaklatással magyaráz.

A férfiakkal már nem ennyire megértő a vén kurva. A kapuzárási pánikot és a fiatal, feszes testek iránti erős vágyat jelöli meg az ilyen jellegű kapcsolat motivációjaként. Bár a fiatal, feszes testekre tett megjegyzésével kivételesen egyetértek.

A szexológus a cikk további részében a férfiakat medvéhez, a fiatal nőket pacsirtához hasonlítja, és ezt írja: „A medve, mint nagy, erős állat, először megriasztja a kicsi és törékeny pacsirtát, aki ezért menekül előle, de közben vágyik is a nagy szőrös test által nyújtott védelemre. A pacsirta a rövid menekülési időszak után – ami alatt mindent megtesz, hogy a medvétől megszabaduljon – gyorsan visszatér a medvéhez, a védelme alá helyezi magát, ezzel szoros érzelmi függőségbe kerülve a medvétől, vagyis az idősebb férfitől.”

A folytatásban a ronda, vén és irigy szipirtyó óva inti a fiatal nőket az ilyen jellegű kapcsolatoktól, és azt tanácsolja nekik, ha úgy érzik, hogy apakomplexusuk van (vagyis le mernek feküdni egy idősebb férfival vagy akár csak az eszükbe jut), forduljanak pszichológushoz. „Minden ember egy csillag vagy még annál is több, egy egész galaxis”, ezzel a meglehetősen hülye és egyébként is értelmetlen mondattal fejezi be a cikket.

Elégedetten jövök ki a vécéből, s amikor a kisleány, Ábris kissé félénken újra arra kér, hogy játsszak vele, már teljesen nyugodtan, mosolyogva csak ennyit dörmögök neki: – Rendben. Akkor most én vagyok a nagy medve, és aki bújt, aki nem, jövök!

***

Ez bonyolult. Ez áll Kriszta Facebook-oldalának státusz rovatában, amikor hétfőn rákeresek.

Mit jelent az, hogy bonyolult? Ezen gondolkodom, aztán felhívom Gábort, a kollégámat. Gábor, amióta elvált, a Facebookon tölti a szabadidejét, és úgy sejtem, hogy a munkaidejének a nagy részét is.

– Az valami olyasmi, mint amikor jársz is valakivel, meg nem is – magyarázza Gábor.

– Értem – mondom, bár igazából nem értem. – Szóval olyasmi, mint amikor... – elakadok, mert nem tudom, hogy is folytassam. – Szóval... – rugaszkodom neki megint – ez olyan, mint amikor valaki nem vállalja fel teljesen a kapcsolatát, mert titkolnia kell?

– Mi van, beújtottál valami nőt? – vihog Gábor.

Hogy ne kelljen válaszolnom, egy bejövő mobilhívásra hivatkozva gyorsan leteszem a telefont.

Előbb Kriszta legújabb beadványát bámulom, természetesen ugyanolyan pocskék, mint az összes eddigi, aztán a szemközti irodaház ablakait, végül a festményt a falon.

A képet a művész függőlegesen két egyenlő részre osztotta. Az egyik felét feketére, a másikat fehérre festette. A fekete részbe fehér betűkkel az *igen*, a fehér részbe fekete betűkkel a *nem* szót írta. Rövid idő múlva azon veszem észre magam, hogy az *igen* és a *nem* szót firkálgatom Kriszta beadványára, majd újra a festményt bámulom, pedig nem is tetszik. És ekkor szörnyű gyanúm támad. Gyorsan megnyitom Olivér Facebook-oldalát, és azonnal megnyugszom. Olivér státusza ugyan *kapcsolatbanra* változott vissza, de a képeken már egy szőke, kapafogú, gimnazista korú lánnyal áll összeölelkezve vagy partizik valamelyik klubban. Bezárom Olivér oldalát, ám kénytelen vagyok rádöbbenni, hogy rossz helyen keresgélek. Kriszta valami házas emberről beszélt, meg családról, és határozottan emlékszem, hogy a kolléga szó is elhangzott. Örült tempóban dolgozik az agyam, miközben pillanatok alatt leizzadok. Megfordítom Kriszta beadványát, és az üres hátlapra gyorsan leírom a kollégáim nevét, aztán ugyanazzal a lendülettel kihúszom Viktort, Barnát, Gábort és Gyurit, mivel vagy nem házasok, vagy már elváltak. Karcsi, pulzál előttem a neve ennek a gennyes kis alaknak, aki a fél életét a folyosón, a kávéautomata mellett tölti. Most már bevallhatom magamnak, hogy sosem bírtam ezt a nagyhangú, törpe okostojást, akinek véleménye ugyan mindenről van, de csinálni általában semmit sem csinál.

„Tehát ő az”, motyogom magamban, s azon melegében bosszút esküszöm mindkettőjük ellen.

A délután hátralévő részét a bosszúhadjáratom tervezgetésével töltöm. Straubbal kapcsolatban a következő elképzeléseim vannak, és azon nyomban papírra is vetem őket. Egy. Feltöröm a számítógépe kódját, és pornóképeket meg -filmeket küldök szét róla az iroda ügyfeleinek. Kettő. A már feltört kód segítségével belerondítok az általa készített iratokba. Három. Krisztáról és róla fényképeket készítek, amikor éppen enyelegnek valahol, vagy Kriszta lakására tartanak, és a fotókat egy levél kíséretében elküldöm Straub feleségének. Éppen a negyedik pontnál tartok, hogy ugyanis titokban, a mobilom segítségével felveszem, amint Straub a főnökünket, Viktort szidja meg mindenfelét összehord az állítólagos viselt dolgairól (kurvázás, részegeskedés és hasonló), amikor Kriszta lép be egy újabb beadvánnyal.

Szó nélkül veszem ki a kezéből a papírt. Ez az irat, ha lehet, még pocskébb, mint az eddigiek, állapítom meg magamban, s a véleményemnek ezúttal hangot is adok.

– Mi ez? – lobogtatom meg a beadványt.

– Tessék? – kérdi csodálkozó hangon.

– Azt kérdeztem, hogy mi ez a szar? – szótagolom dühtől fulladozva.

– Ez egy előkészítő irat – jelenti ki túlságosan is magabiztosan. Ijedtségnek nyomát sem vélem felfedezni rajta. Ettől egy pillanatra leblokkolok, de aztán rápillantok a beadványra, amelyet, úgy terveztem, egy mozdulattal bevágok a szemetesbe, s ettől gyorsan magamhoz térek. Már éppen azt üvölténém, hogy ez az irat, ez egy rakás szar, és az előző is meg az azt megelőző is egy rakás szar volt, és vegye tudomásul, kedves Kriszta, hogy maga egy tehetségtelen nőszemély, a mai napig nem értem, hogy ki mert diplomát adni a maga kezébe, amikor megszólal a telefonom.

– Tessék?! – üvöltök bele a kagylóba.

– Kelemen Szabolcs vagyok – mutatkozik be egy higgadt hang, de nem folytatja. Nem is volna értelme, hiszen pontosan tudom, hogy a hang gazdája az iroda egyik tulajdonosa. Amióta itt dolgozom, összesen, ha két szót váltottam vele, fut át az agyamon.

– Parancsolj – váltok hangnemet, miközben megvető pillantásokat küldök Kriszta irányába.

– Kolléga úr, egy kényes ügyben kereslek – mondja, de aztán elhallgat, mintha tőlem várna valamit.

– Tessék, parancsolj. Miben segíthetek? – A hangom a lehető legalázatosabb.

– Nos. – Megköszörüli a torkát. – Az egyik kollégára lenne szükségem.

– Persze, persze – hebegem, de idegességemben elfelejtem megkérdezni, hogy kiről van szó. Csak hallgatok, hosszan.

– Kovács Krisztáról lenne szó – szán meg végül a nagyfőnök, s nekem hosszú órák maradnak ki az életemből, s ezernyi vészcsengő szólal meg bennem, s ezernyi szirénázó rendőrautó száguld felém, mire újra meg merek szólalni. De akkor is csak annyit tudok kinyögni: – Értem.

– Viktortól, a főnöködtől azt hallottam, hogy az említett hölgy kitűnő munkát végez nálatok – mondja kellemesen modoros stílusban.

– Igen. – Semmi többre nem telik tőlem.

– Nos, ha te is ezen a véleményen vagy, akkor, kedves kolléga, szeretném az engedélyedet kérni, hogy az említett hölgyeményt áthelyezzem magamhoz.

Nem felelek azonnal. Kibámulok az ablakon, a szemközti irodaházat nézem, ahogy az antennák és a légkondicionáló berendezések kürtői közül, mintegy varázsjelre, galambraj röppen fel, s egyenesen az ablakom felé tart. Aztán a festményre téved a tekintetem, szinte világít rajta az *igen* és a *nem*, végül a beadványra, amelyet a testem mellett magatehetetlenül lógó bal kezemben tartok.

– Hát én... – kezdem, de rögtön el is hallgatok, s miközben újra

átgondolom, mit is válaszolhatnék, hirtelen a következő szavak villannak be: *házas, kolléga, főnök*. Minden energiámra szükségem van, hogy féken tartsam a lassan elhatalmasodó pánikot. Végül alig remegő hangon ennyit tudok kipréselni magamból: – Ahogy gondolod.

– Hát akkor, ezt meg is beszéltük – vált könnyedebb stílusra a nagyfőnök.
– Szervusz, kolléga úr!

– Szervusz – suttogom a már süket telefonba, aztán lassan, mint egy robot, Kriszta felé fordulok.

***

Straubbal a folyosón, a kávéautomatánál ácsorgunk, amikor Kriszta megáll a lift előtt.

– Helló, Kriszta – köszön neki Straub, meglehetősen bénán.

– Helló – mormogom, és közben egy koszfoltot bámulok a padlószőnyegen.

Csend.

Néhány másodperc múlva kinyílik a lift ajtaja, és Kriszta anélkül, hogy visszaköszönne vagy egy pillantásra is méltatna bennünket, beszáll.

Miután becsukódik mögötte a liftajtó, és a digitális kijelzőn elindul a felfelé mutató nyíl, Straub azt mondja: – Nem értem, hogy mire veri magát. Nem is jó nő.

Nem válaszolok, és a dolognak nincs folytatása.

